

Гласътъ му отекна и се загуби всрѣдъ жиженето на пѣргавитѣ пчели по синоритѣ.

Натисна мжжки ралото. Земята изтрѣпна, закѣкри, разпука се и разрони сочни черни буци. Дѣхъ на свежа прѣстъ облѣхна наоколо и надъ широката бразда запѣли бѣла пара.

Илия усѣти, какъ ржцетѣ му станаха огромни и могъщи, ралото порастна, браздата се изви назадъ като рѣка. Ще обиколи на четирѣ страни цѣлото поле. Ще забрезни леа, каквато досега не сж виждали хората. До вечерята ще я продѣни.

Въ душата му се обади едно звѣнче. Още едно, три, петъ! — Цѣлъ герданъ отъ мѣнички жѣлти звѣнчета. Невидима ржка помилва челото му и показва на югъ. Илия се обѣрна. Небето пламнало. Страшенъ пожаръ е обхваналъ земята. Хората крещатъ и тичатъ: нагоре, надолу, по нивитѣ, по кжщитѣ — разнасятъ огънь. А звѣнчетата все по-ясно и отсѣчено биятъ. Кжде е слушалъ този звѣнъ? — Презъ синитѣ лѣтни ноци, когато смѣкваха отъ Бѣлия камѣкъ овцитѣ съ батя си. Кжде е батю? Илия се спира, издига ржка надъ чело и гледа къмъ Кара могила. Единъ страшенъ джбовъ кръстъ сж побили орѣхчани. Кръстътъ прониза като стрела сърдцето на цѣлото село...

Но, Господи, какъ е свѣтло! Този день всѣка черна мисль е прогонена. Има само небе, лястовички, като кръстчета затрептѣли изъ въздуха, запалени села и пѣещи звѣнчета.

4.

На пладне Илия разпрегна. Пустна воловетѣ да идатъ по високитѣ пасища, легна подъ крушата и се замисли дълбоко. Какво мислѣше? — нищо. Малки сиви мухички — пороенъ дѣждъ — замрежваха очитѣ му.

А воловетѣ, като два голѣми бѣли орли, се бѣха спрѣли на върха на хѣлма съ вдигнати глави. Дошли